

Møte torsdag den 25. september 2008 kl. 18

President: Ola T. Lånke

Dagsorden (nr. 16):

1. Referat
2. Odelstingets vedtak til lov om endringer i lov 14. desember 1917 nr. 16 om erverv av vannfall, bergverk og annen fast eiendom m.v. og i lov 14. desember 1917 nr. 17 om vassdragsreguleringer (Besl. O. nr. 115 (2007-2008), jf. Innst. O. nr. 78 (2007-2008) og Ot.prp. nr. 61 (2007-2008))

Presidenten: Den innkalte vararepresentant for Rogaland fylke, Siri A. Meling, har tatt sete.

Sak nr. 1 [18:02:17]

Referat

(11) Stortingets presidentskap melder at de innkalte vararepresentanter Modulf Aukan, Siri A. Meling og Thor Erik Forsberg er innvalgt i Lagtinget for den tid de møter for henholdsvis representantene May-Helen Molvær Grimstad, Finn Martin Vallersnes og Irene Johansen.

Enst: Vedlegges protokollen.

Sak nr. 2 [18:02:42]

Odelstingets vedtak til lov om endringer i lov 14. desember 1917 nr. 16 om erverv av vannfall, bergverk og annen fast eiendom m.v. og i lov 14. desember 1917 nr. 17 om vassdragsreguleringer (Besl. O. nr. 115 (2007-2008), jf. Innst. O. nr. 78 (2007-2008) og Ot.prp. nr. 61 (2007-2008))

Gunnar Gundersen (H) [18:03:24]: Jeg vil framsette det forslaget som er omdelt, og beklager sen innlevering. Jeg satt på hjemmekontoret i går og tenkte at dette kunne jeg ordne i dag, og så tenkte jeg ikke frist. Jeg beklager at forslaget har kommet litt sent, men jeg håper det kan tas opp til votering allikevel.

Det vedtaket som ligger her fra Odelstinget, er etter min mening prinsipielt svært galt. Dette er en sak jeg har hatt stort engasjement i lenge. Derfor vil jeg ikke slippe den igjennom uten å markere min prinsipielle holdning til spørsmålet. Det er bakgrunnen for det forslaget som ligger her.

Vann og fosser er det umulig å flytte ut av landet fysisk. Jeg må si det er med en viss undring at jeg derfor har sett at debattfokuset har blitt rundt nasjonal kontroll og fellesskapets eie. Den nasjonale kontrollen bør sikres gjennom skattesystem, generelle lover og reguleringer og – som framsatt forslag av mindretallet – gjennom statlig forkjøpsrett. Da har man nasjonal kontroll over ressursen. Det prinsipielt interessante etter det er hvordan man sikrer optimal ressursutnyttelse. For å sikre en optimal ressursutnyttelse har man et stort behov for mangfold, etter min

mening. Det gjelder mangfold på eierskapssiden, det gjelder mangfold i forretningsstrategier, og det gjelder mangfold i miljøer som forvalter dette. Det er en ressurs hvor vi allerede har 88 pst. offentlig eierskap. Etter min mening er man allerede langt over det punktet hvor offentlig eierskap er for stort og dominerende.

Odelstingets vedtak går i stikk motsatt retning av det å skape mangfold. Private aktører skal forvises fra kraftbransjen. Det vil skade Norge på sikt. Heldigvis kan man ikke få ut alle, så vi diskuterer egentlig halvparten av det private eierskapet vi i dag har i kraftbransjen, altså ca. 6 pst. av bransjen. Selv om man har et så lavt privat innslag, er fokuset på en dogmatisk, ideologisk kamp mot en liten del av eierskapet og forvaltningen av norsk vannkraft. Man har ikke fokus på effektiv ressursutnyttelse og heller ikke på dynamikken i og utviklingen av kraftbransjen. Det synes jeg er beklagelig.

Det er ingen tvil om at vi diskuterer en svært viktig nasjonal ressurs i dag. Vi snakker om totalt kanskje 120 TWh og en verdi på rundt 300 milliarder kr. For å illustrere det: Med et effektivitetstap på 0,1 pst., som jeg tror fort kan komme til å skje når man begrenser mulig eierskap til bransjen, betyr det altså 300 mill. kr i året for det norske samfunn. Derfor er dette en svært viktig bransje å sikre både mangfoldet i og optimal utnyttelse av.

Norsk industri har allerede varslet at dette får konsekvenser for investeringsvilje og satsing. Det er sterkt beklagelig. Men hjemfall skaper også mange andre incentiver som gir seg utslag i mindre effektiv ressursutnyttelse. Slike vedtak som det Odelstinget har gjort, påfører det norske samfunnet kostnader.

Innenfor de fleste områder er vi opptatt av konkurranse som drivkraft for effektivitet. Hvis man fjerner private fra det å forvalte vann, fjerner man miljøer som kan bidra til økt konkurranse om forvaltningen og til effektiv ressursutnyttelse. Da fjerner man også det som er den største drivkraften for å få en effektiv ressursutnyttelse og en optimal ressursutnyttelse, slik jeg ser det. Innenfor en bransje som vannkraft, hvor man forvalter så store verdier, og hvor man nesten er «dømt» til å tjene penger når anleggene begynner å bli nedskrevet, er det ekstra viktig at vi har konkurransen som en kontroll på at bransjen faktisk drives effektivt og optimalt.

Som et eksempel på hva mangfold og forskjellige forvaltningsmiljøer betyr, vil jeg dra fram småkraftutviklingen som har skjedd. Det er en utvikling som ikke hadde vært mulig uten private aktører. Nå omhandles ikke småkraft av den beslutningen som ligger her i dag, men det er et godt eksempel på hva mangfold av eierskap og mangfold av forvaltningsstrategier betyr. Jeg tror ikke det hadde vært mulig å få Statkraft interessert i å utvikle det potensialet som Distrikts-Norge har, uten alle de småkrafteierne rundt omkring i landet som har tatt tak i dette. Da har man også samtidig utviklet en leverandørindustri i Norge, og man har skapt betydelige verdier.

Den andre ineffektiviteten som hjemfall skaper, er at når hjemfallstidspunktet nærmer seg, kommer eiers og drivers fokus til å bli noe helt annet enn både optimal utvikling og optimalt vedlikehold av anlegget. Altså får vi en

kraftig ineffektivitet jo mer vi nærmer oss hjemfallstidspunktet.

Til sist vil jeg minne om hva som stod i Dagens Næringsliv den 15. august i år. Der stod det at Statkraft har

«store ambisjoner for vannkraft i Øst-Europa, men også i Sør-Amerika og Sørøst-Asia gjennom SN Power, som har en meget spennende forretningsplan».

Norge fører altså nå en politikk i Norge som Norge ikke ønsker å møte ute. Jeg synes det er et prinsipielt paradoks at vi har miljøer som satser sterkt på vannkraftutvikling ute, mens vi i Norge ikke åpner opp for at andre kan komme hit.

Arvesølv og nasjonal kontroll har overskygget det vesentlige. Norge har nemlig miljøer, forutsetninger og kompetanse for å kunne være offensive innenfor dette feltet. Det viser Statkrafts strategi. Men offensivitet ute styrkes ikke ved å være defensiv og beskyttende hjemme. Da vil jeg spørre: Hvorfor skal vi ikke heller sikre at norske Eiermiljøer er så sterke at flere kan gå ut og gjøre som Statkraft? Vi burde stole på det og satse på det, istedenfor å basere dagens politikk på gammeltradisjon skremt fra 100 år tilbake, når vi i dag har et skattesystem, lover og regler til å sikre at fellesskapets interesser ivaretas. Vi burde bygge privat eierskap og private forvaltningsmiljøer, ikke sende dem ut i det store intet. Over tid vil det gi mindre effektivitet, innovasjonsevne og utviklingskraft for Norge. Derfor bør det henstilles til Odelstinget å henlegge lovforslaget.

Presidenten: Representanten Gunnar Gundersen har på vegne av Høyre framsatt det forslaget som han har referert til, og som er omdelt i salen.

Som representanten Gundersen bemerket innledningsvis, ble forslaget satt fram først kl. 12.40. I den forbindelse synes jeg det er naturlig å referere til § 30 i Stortingets forretningsorden, hvor det bl.a. heter:

«Dersom et forslag vedrørende lovbehandling som fremsettes i Lagtinget, ikke er forhåndsvarslet ved innlevering til presidenten gjennom Stortingets administrasjon senest kl. 09.00 den dag saken skal behandles i Lagtinget, kan presidenten eller en femtedel av de medlemmer som er til stede, motsette seg avstemning over forslaget.»

Presidenten er imidlertid innstilt på å foreslå at Lagtinget tar dette forslaget opp til behandling, og at det blir votert over dette til slutt i denne saken. – Ingen har ytret seg mot det, og vi tar da dette forslaget opp til votering helt til slutt.

Terje Aasland (A) [18:12:57]: Denne loven er utvilsomt viktig. Det er absolutt ikke slik representanten Gundersen framstiller det, en kamp mot en liten andel private eiere. Dette er en sak om en stadfestelse og utnyttelse av et handlingsrom i en diskusjon om eierskapet knyttet til norske vannkraftressurser som har pågått nesten kontinuerlig de siste ti år.

Loven er også, sånn som den nå er lagt fram, egentlig en videreføring og en forsterkning av det regelverket som

denne ressursen har vært underlagt tilnærmet de siste 100 år. Prinsipielt er den også viktig i den forstand at den samsvarer godt med synspunkter som godt over 90 pst. av den norske befolkning deler. I 100 år har ren norsk vannkraft vært en viktig bidragsyter til den velferdsutviklingen vi i dag nyter godt av.

Hjemfallsinstituttets mål har vært å sikre offentlig kontroll med og eierskap til vannkraftressursene. I 2000 begynte departementet arbeidet med å vurdere hjemfallsinstituttets virkninger. Parallelt med dette hadde allerede ESA rettet søkelyset mot den lovgivning og den konsesjonsmodellen som var i Norge. I november 2000 la Olje- og energidepartementet fram et forslag som i hovedtrekk gikk ut på at alle framtidige erververe av rettigheter som var konsesjonspliktige etter industrikonsesjonsloven og vassdragsreguleringsloven, skulle likebehandles ved at samtlige ble underlagt konsesjoner på 75 år. Dette var et forslag som jeg antar de fleste husker ble mye omdiskutert, ikke minst med tanke på den verdioverføring dette forslaget representerte.

Så startet man en politisk utredning – ved nedsettelse av et utvalg i 2003 – av hvordan en kunne utforme et framtidig hjemfallsinstitutt. Flertallet den gang tilrådte en ordning med partielt hjemfall etter 75 år, som ville innebære at eierne på hjemfallstidspunktet ville få sin eierandel redusert til 1/3, og at staten ville overta 2/3 av vannfall og kraftverk. Disse forslagene ble det arbeidet med fram til 2005. Heldigvis, i april 2006 besluttet den rødgrønne regjeringen at hjemfallsordningen skulle praktiseres slik som den ble praktisert. På denne bakgrunn ble Norge altså stevnet inn for EFTA-domstolen av ESA i juli 2006. Dommen, som falt 26. juni 2007, var tydelig på at den ordning som ble praktisert, ikke samsvarte med EØS-rettslige forhold. Dommen gav allikevel en klargjøring av at loven kan bygges på et prinsipp om offentlig eierskap. Er det noe jeg har ment, og er det noe jeg har forstått at de fleste har villet, er det at man faktisk skal bygge på det offentlige eierskapet, som jo ble omstridt allerede fra 2000. I tråd med dommen fra EFTA-domstolen har Regjeringen nå gjennom innføring av konsolideringsmodellen forsterket prinsippet om et fortsatt offentlig eierskap til landets vannkraftressurser, nettopp for å ivareta dommens tydelige aksept av at loven kan bygges på et bærende prinsipp om offentlig eierskap.

Så har det i denne saken vært mye jus og lite politikk. Jeg aksepterer at jus ikke er eksakt vitenskap, ei heller gir fasit. Jeg synes allikevel det er grunn til å være tydelig på at det er viktig å bygge en lovgivning som vi er sikre på kan underbygge aksepten av offentlig eierskap som et bærende prinsipp – som gjennom den loven som nå behandles. En likestilling av private og offentlige eiere gjennom likestilte andeler, eller for den saks skyld forlengelse av eksisterende hjemfallstidspunkt, vil utvilsomt være en svekkelse av den robustheten som det lovforslaget som vi nå behandler, legger opp til. Det vil også, tror jeg, være svært alvorlig dersom en ikke bifaller loven, men faktisk ser bort fra ordningen med hjemfall, slik Gundersen egentlig foreslår. De private er ikke satt til side, de er fullt ut med gjennom muligheten for å delta med inntil 1/3 eierskap.

Det burde gi muligheter for kunnskap, delaktighet osv. i en svært stor og kapitalkrevende virksomhet. Det er også slik at det offentlige eierskapet, som utgjør 88 pst. i dag, på ingen måte har forvaltet ressursene dårlig. Tvert om er det en kapitalintensiv bransje som til de grader utnytter og underbygger de verdiene den er satt til å forvalte.

På denne bakgrunn vil jeg på det sterkeste anbefale Lagtinget å bifalle Odelstingets vedtak.

Ola Borten Moe (Sp) [18:18:23]: La meg først bare gi uttrykk for åtgauum og god holdning til det arbeidet som Regjeringen har gjort, og til det arbeidet som flertallet i energi- og miljøkomiteen har gjort gjennom den innstillingen som foreligger for oss her i dag. På den bakgrunn var det for så vidt greit at Gunnar Gundersen og Høyre kom og presenterte det som åpenbart er deres prinsipielle holdning til dette spørsmålet. Det er jo en prinsipiell holdning Høyre har hatt lenge, også da dette lovverket ble innført i sin tid, og det må kunne gå an å si at det er en holdning som Høyre har trøbbel med å få oppslutning om i folket. Uansett hva man mener om offentlig eierskap og nasjonal kontroll over viktige naturressurser, er det i hvert fall vanskelig å komme utenom det faktum at den forvaltningen av naturressurser som Norge har stått for, enten det er snakk om vannkraft, olje eller andre energiressurser, har vært forbillig på det viset at det har kommet hele folket til gode. Vi har klart å bygge næringer, vi har klart å bygge industri, vi har klart å bygge lokalsamfunn, og vi har klart å distribuere den verdiskapingen som dette representerer. Det er også en holdning som store deler av det norske folk stiller seg bak. De meningsmålingene jeg har sett om dette, viser at godt over 90 pst. av befolkningen mener at vi skal slå ring om det offentlige eierskapet til norsk vannkraft.

Så sier Gundersen en del ting som jeg synes fortjener en kommentar. Dette er ikke en krig mot det private eierskapet til norsk vannkraft. Når man sier det, kjenner man egentlig forhistorien til saken ganske dårlig, for Senterpartiet, og mange med Senterpartiet, tror jeg, var forholdsvis bekvem med den ordningen vi hadde, der en hadde mulighet til private konsesjonærer, der en hadde muligheter til forlenget hjemfall, og der en hadde muligheter til å drive en annen politikk, en friere politikk, enn med de begrensningene som EFTA-domstolen la på oss. Det førte jo til at man var nødt til å foreta disse endringene, og på sett og vis var man nødt til å velge.

Det jeg likevel har lyst til å si, er at vi bør ha sans for at en avtale er en avtale. Mange har framstilt dette som at nå skaper vi dårlige kår for industrien. Det er et argument som jeg ikke kjøper. For det første var det jo slik da man bygde ut disse kraftverkene for 60 år siden, at fra det tidspunktet, eller 60 år fra heimfallstidspunktet, forelå avtalen i utgangspunktet, altså vederlagsfri overdragelse til staten. Dette lovforslaget åpner for enorm verdioverføring til de private konsesjonærene, nettopp fordi en har mulighet til å sitte igjen med 1/3, og fordi en har mulighet til å realisere salget nær inntil konsesjonstids-

punktet. Det vil også motvirke det Gundersen pekte på, nemlig at en mot slutten av konsesjonsperioden kunne få en dårlig ressursutnyttelse. Jeg vil påstå at det er feil.

Så pekes det på konkurranse og manglende konkurranse. Jeg er enig i at konkurranse er en viktig drivkraft i nær sagt alle deler av samfunnet. Det har vi godt av også innenfor vannkraftsektoren. Men det Gundersen også burde vite, er at Norge har en av de mest liberale kraftlovgivningene i Europa, sannsynligvis i verden for den del, og en har et velfungerende norsk og nordisk kraftmarked. Det er altså slik at det er hard konkurranse innenfor kraftmarkedet i Norge. Vel er eierskapet offentlig, men det er desentralisert. Konkurransen eksisterer. Småkraft er altså ikke omfattet av dette lovforslaget og vil kunne fortsette akkurat som før, og bra er i grunnen det.

Jeg er enig i mye av det som Terje Aasland sa. Han sa også at i denne debatten har det vært mye jus og lite politikk. Det er kanskje dessverre også rett fordi de store linjevalgene har druknet i juridiske spissfindigheter. Likevel viser de vedtakene vi nå skal gjøre, at det er politikken som har seiret over jusen. Jeg føler meg forholdsvis trygg på at den løsningen vi nå lander på, er en løsning som vi kommer til å kunne stå inne for med stor grad av stolthet i årene og tiårene som kommer.

Line Henriette Holten Hjemdal (KrF) [18:23:48]: Kristelig Folkeparti mener at vannressursene våre er fellesskapets eiendom. Produksjon og distribusjon av energi fra vannkraften skal etter Kristelig Folkepartis mening i størst mulig grad være i offentlig eierskap. I motsetning til Høyre og Fremskrittspartiet, som primært ønsker å fjerne hjemfall og likestille private og offentlige eiere, stiller Kristelig Folkeparti seg i hovedtrekk bak Regjeringens lovforslag. Konsolideringsmodellen følger på en god måte opp det som har vært Norges politikk på dette området i 100 år.

Vår uenighet i denne saken kommer fram i et felles forslag fra opposisjonspartiene om en justering av Regjeringens lovforslag. Denne justeringen rokker ikke ved formålet om offentlig eierskap. Den innebærer at hjemfall skal skje samtidig for alle nåværende privateide kraftverk. Direkte eierskap til kraftverk er og har lenge vært en viktig betingelse for investering i kraftkrevende industri i Norge. Dette er en politikk som Kristelig Folkeparti fortsatt støtter.

Noen av Regjeringens fremste rådgivere i denne saken sa på den juridiske høringen som vi hadde i denne saken, at dette dreide seg om politikk og ikke jus. Det er et handlingsrom for oss til å drive politikk. Derfor har Kristelig Folkeparti gått inn for visse endringer av det lovforslaget som Regjeringen la fram. Jeg viser da til Innst. O. nr. 78 for 2007–2008. Kristelig Folkeparti vil stemme for Høyres forslag, og i det ligger det at vi stemmer for Kristelig Folkepartis merknader og for de forslag som vi er med på i innstillingen.

Inge Lønning (H) [18:26:13]: La meg først si at jeg er glad for presidentens liberale holdning til bruken av forretningsordenens § 30. Jeg tror også den er i tråd med intensjonen bak bestemmelsene. De bestemmelsene som gjelder storting og odelsting, er rimelig klare, men de forutsetter jo at det som skal forebygges, er at noen representanter tvinges til å ta standpunkt til et forslag som man ikke overskuer innholdet av. Den problemstillingen er meget sjelden til stede i Lagtingets forhandlinger, hvor forslag har en standardformulering, og hvor det man inviteres til å ta standpunkt til, er hvorvidt saken er av en slik natur at det er ønskelig at Odelstinget anmodes om å gå en runde til i behandlingen av lovforslaget.

Når jeg bad om ordet, er det egentlig bare for å anføre et synspunkt på det som har vært en gjennomgangsmelodi fra regjeringspartiens side i håndteringen av denne sak. Det har vært en ganske sterk jeg skal ikke si nasjonalistisk, men nasjonal retorikk som har vært knyttet opp til hundreårsperspektiver på norsk historie osv. Det er noe i den argumentasjonen som for meg skurrer ganske alvorlig, fordi det er noen fundamentale forhold som gjelder det norske samfunns stilling, både i Europa og i forhold til verden for øvrig, som har endret seg radikalt i løpet av hundre år.

I dag er Norge en av de stater som driver mest aggressiv forretningsvirksomhet utenfor Norges grenser. Ja, vi skiller oss faktisk fra nesten alle andre stater i verden ved at det er staten som er dominerende eier i store aktører i det internasjonale energimarked. Staten er dominerende eier i StatoilHydro, et av de største internasjonale selskaper. Staten er dominerende i Statkraft. Og Stortinget har gitt signaler og aksepterer fullt ut at disse selskaper driver etter nøyaktig de samme prinsipper som alle andre, privatkapitalistiske selskaper gjør; de ønsker størst mulig frihet til å ivareta sine forretningsmessige interesser, også i land som er meget fattige på ressurser, og som har et behov for å beskytte sine ressurser på den måten Norge hadde det for hundre år siden.

Mitt spørsmål er: Ser man ikke at det er noe i dette som er grunnleggende utroverdig, at vi ønsker å praktisere noen prinsipper hjemme som vi aldeles ikke ønsker å praktisere ute? I min tankeverden heter dette dobbelt bokholderi. Jeg misliker det når enkeltpersoner og private firmaer driver dobbelt bokholderi, men jeg misliker det enda mer når stater driver dobbelt bokholderi. Derfor synes jeg det er all mulig grunn til å be våre kolleger i Odelstinget om å tenke seg om en gang til før de vedtar denne loven.

Leif Helge Kongshaug (V) [18:30:12]: Jeg skal ikke forlenge debatten med et langt innlegg, men jeg føler det er riktig å komme med en stemmeforklaring.

Jeg slutter meg helt til innlegget fra representanten fra Kristelig Folkeparti. Venstre er opptatt av hjemfallsretten, men det vi snakker om i dette tilfellet, er at vi ønsker en justering i forhold til det som foreligger. Derfor er vi enig i at det kan være fornuftig at Odelstinget får mulighet til å tenke seg om én gang til, og også vurdere de forslagene som ikke fikk flertall ved Odelstingets behandling.

Så dette er en stemmeforklaring på hvorfor vi vil støtte forslaget fra Høyre.

Statsråd Terje Riis-Johansen [18:31:02]: Det var jo en lang og innholdsrik debatt i Odelstinget, og heller ikke jeg skal ta alle mine argumenter derfra om igjen, men jeg føler behov for å ta opp et par ting som er tatt opp i debatten her.

Det første er av en litt generell karakter. Det er jo helt åpenbart at vi her hører en helt annen inngang fra deler av Lagtinget enn vi hørte fra de samme partiers representanter i Odelstinget, hvor det var en diskusjon som i stor grad gikk på at alle ønsket å framstå som opptatt av det offentlige eierskapet, men at en hadde forskjellige veier til målet. Her i dag hører vi, særlig fra Høyres representanter, en mye mer ideologisk orientert argumentasjon mot det samme. Begrepet «dobbelt bokholderi» ble jo nå til slutt brukt av representanten Lønning som en beskrivelse av det vedtak som det inviteres til å fatte.

Jeg synes i og for seg det er ryddig at partiene er tydelige på sin argumentasjon, men det jeg synes er noe mer problematisk, er det som da blir gjennomgangstonen i representanten Gundersens innlegg, som er et relativt omfattende innlegg, og som ikke i det hele tatt berører hva saken primært handler om: at vi har en dom i EFTA-domstolen å forholde oss til. Vi kan gjerne mene en del ting om forholdet mellom privat og offentlig eierskap, men realiteten er at vi har en dom i EFTA-domstolen som sier at én mulighet for å beholde en hjemfallsordning, og i praksis da den eneste praktikable ordningen, er å være konsistent i forhold til det offentlige eierskapet, og hvis en ønsker det, må en også gjennomføre det. Det er inngangen, og det synes jeg vi må ha som utgangspunkt for debatten.

Det andre går på det som representanten Holten Hjemdal tok opp, som er en argumentasjon for prinsippet som Regjeringa har lagt til grunn, men da med en annen løsning. Til det må jeg bare si – i Lagtinget, som jeg også sa i Odelstinget – at når en har klart å finne en vei til en hjemfallsløsning som har som premiss at offentlig eierskap må være målet, da må vi være konsekvente i forhold til det. Det å skyve et hjemfall bortimot 50 år fram i tid, altså en forlengelse av det private eierskapet med bortimot 50 år, er ikke å være konsistent i forhold til det som EFTA-domstolen har gitt oss en mulighet til å videreføre en hjemfallsordning innenfor. Det betyr at risikoen for å sette hjemfallsordningen på spill er betydelig med det forslag som det inviteres til å være med på å vedta her i dag.

Presidenten: Flere har ikke bedt om ordet.
(Votering, se nedenfor)

Vi skal da votere over forslaget framsatt av representanten Gunnar Gundersen på vegne av Høyre. Forslaget lyder:

«Odelstingets vedtak bifalles ikke.

Lagtingets anmerkning:

Det henstilles til Odelstinget å henlegge lovforslaget.»

Votering:

Forslaget fra Høyre ble med 14 mot 12 stemmer ikke bifalt.

Presidenten: Odelstingets beslutning er dermed bifalt av Lagtinget, og lovvedtaket blir å sende Kongen i overensstemmelse med Grunnloven.

Møtet hevet kl. 18.35.

Ved Stortingets avslutning den 30. september ble protokollen underskrevet av Lagtingets tilstedeværende representanter:

Inge Lønning, Eirin Kristin Sund, Ann-Kristin Engstad, Per Ove Width, Thor Erik Forsberg, Per Roar Bred-

vold, Rolf Reikvam, Sigrun Eng, Ola Borten Moe, Inger S. Enger, Gerd Janne Kristoffersen, Vidar Bjørnstad, Kari Kjønås Kjos, Hallgeir H. Langeland, Finn Martin Vallernes, Anne Margrethe Larsen, Ola T. Lånke, Modulf Aukan, Sonja Mandt-Bartholsen og Lodve Solholm.